

The Assessment of Knowledge, or Whether We Possess Knowledge or Twofold Ignorance about Our Place in the Universe

Pavlo Sodomora

Doctor of Philosophical Sciences, Associate Professor,
Lviv National Medical University (Lviv, Ukraine)
E-mail: pavlosodom@gmail.com
<https://orcid.org/0000-0002-2006-1383>

Svitlana Yahelo

Candidate of Philology, Assistant Professor,
Lviv National Medical University (Lviv, Ukraine)
E-mail: syagelo@ukr.net
<https://orcid.org/0000-0002-9990-1022>

Sodomora, Pavlo and Svitlana Yahelo (2021) The Assessment of Knowledge, or Whether We Possess Knowledge or Twofold Ignorance about Our Place in the Universe. *Philosophy and Cosmology*, Volume 27, 206-222. <https://doi.org/10.29202/phil-cosm/27/17>

The article aims to investigate the notion and foundation of the concept of knowledge to assess our place in the Universe via understanding of ourselves. The components of knowledge are discussed, aiming at clarifying what exactly the knowledge consists of. Several dialogues of Plato pose certain questions on the nature of knowledge, and here particularly Meno and Alcibiades-1 are taken into consideration, as well as Proclus' Commentary on Plato's Alcibiades-1. It is impossible, according to Plato, to learn anything at all if we lack knowledge about ourselves, as it is shown in "Alcibiades-1." Despite being relatively short, the dialogue is considered by some ancient scholars to be the introduction to the whole philosophy of Plato, according to Proclus' Commentary on the dialogue. As a result, it has been inferred that there is no proof that gives us the right to assert that we possess any reliable knowledge in general, following the example on the authenticity of the dialogue in particular. This is why a parallel question, the authenticity of Alcibiades-1, is being discussed here on the basis of Proclus' work in order to define the concept of "lost knowledge" and to consider the possibility of how certain knowledge can become lost. Excerpts from the first Ukrainian translation of the aforementioned Plato's dialogues (yet to be published) and from Proclus' Commentary are given to provide proof for given statements. Pavlo Sodomora provides translation from ancient Greek into Ukrainian.

© Sodomora, Pavlo, 2021

© Yahelo, Svitlana, 2021

Keywords: Proclus' Commentary, Plato's *Alcibiades-1*, twofold ignorance, justified true belief, authenticity

Received: 25 February 2021 / Accepted: 27 March 2021 / Published: 1 October 2021

Introduction

While considering knowledge in general, it would be useful at the very beginning to distinguish what exactly can be called “knowledge” and what does not belong to it by definition. This is why, taking into account a wide range of research (Bogardus, 2014; Ichikawa, 2018; Gettier, 1963), an attempt has been made to clarify the definition of knowledge and compare it to what Plato means by it. However, despite its apparent simplicity, the concept of knowledge appeared to be quite elusive and vague, as evident from a variety of research conducted in the field (Lewis, 1996; Starwell, 1991; Bonjour, 2010). Consequently, this fact, paradoxically, does not support the claim that we possess any distinct knowledge about something. This, in its own turn, poses certain epistemological difficulties before us in terms of clarifying what we know and what we only assume that we know.

In addition to this, it has been suggested that the conclusions might be correct regardless of the fact that we may possess “twofold ignorance” of premises instead of true knowledge of them. The article on the example of the authenticity of Plato's *Alcibiades-1* discusses the approach to knowledge in general, thus questioning Aristotle's statement that knowledge of the premises results in the knowledge of conclusions (Smith, 2020). The problem of authenticity is provided here as an exemplification of the fact that firm inferences can be made on the basis of the dialogue of dubious authorship. The ability to recognize the limits of our knowledge can help us improve our understanding and assess our place in the Universe. There are not many things we possess true knowledge about, but there are many to learn instead. Proclus wrote an extensive commentary to *Alcibiades-1*, and this fact supports the claim about the authenticity of the dialogue.

Thus, if we consider it precisely, the arrival at the correct answer can occur ambiguously: either due to the fact that we are conscious of the very route of arrival or due to the accidental arrival at the proper answer. While the former type is obvious, there are many examples of the latter in many sciences and history, e.g., the discovery of America by Columbus, etc. The question is whether we can justly say that such events occurred due to “knowledge” or “twofold ignorance,” taking into account that the result was rather positive. This fact poses a difficulty in terms of either there is a strict necessity of learning and acquiring any reliable knowledge, or possessing twofold ignorance and assuming that we know something is enough, as well as it results in reliable results.

According to Henry Marsh, a prominent contemporary neurosurgeon, in reality, our brain is utterly complicated and we do not even start to understand how it works (Marsh, 2018). However, Plato, in *Alcibiades-1*, providing an example of a physician, claims that if we do not know ourselves, we cannot learn anything at all (131a-b):

Сократ

Тому той, хто спонукає нас пізнати самого себе, спонукає пізнати душу.
[131a]

Алкивіад

Так видається.

Сократ

Тому той, хто пізнає своє тіло, пізнає те, що належить йому, однак - не самого себе.

Алкивіад

Так і є.

Сократ

Тому жоден лікар, оскільки він є лікарем, не пізнає самого себе, ані учитель, оскільки він є учителем.

Алкивіад

Саме так.

Сократ

Тому й землероби, чи якісь будівничі є далекими від пізнання самих себе. Адже всі вони, як видається, є дуже далекими від пізнання того, що належить їм самим, відповідно до [131β] тих мистецтв, якими займаються. Вони пізнають лише те, що належить тілові і піклуванню про нього.

Алкивіад

Правду говориш¹

Proclus clarify this statement in Commentary (Proclus, 1954: fr. 4):

Тому це можемо вважати доброю відправною точкою як для усієї філософії, так і для системи Платон, а саме, як ми сказали, чисте й незаплямоване пізнання самих себе, визначене у наукових термінах і впевнено встановлене роздумуванням від причин.

Consequently, if we did not know ourselves, we would not be able to pretend that we know something at all, according to Plato, as well as this knowledge is necessary to assess our place in the Universe. The aforementioned statement seems to be quite controversial due to the fact that we do know something as it can be proved by the experience, e.g., sending spacecraft to Mars, etc. On the other hand, according to famous expressions ascribed traditionally to Hippocrates, “experience is false” (Hakkert, 1999). The statement was actually continued by Plato and developed by Descartes much later. This is why the so-called “fallibilist” conception of knowledge seems insufficient due to the absence of the well-defined and intellectually significant concept of knowledge fitting this general conception (Bonjour, 2010).

Knowledge as justified true belief

There were many attempts to solve the difficulty of what can be called knowledge, and this question appears to be similar to the dichotomies of Zeno. The so-called “Gettier’s paradox” is a good example that can be provided here to support the aforementioned “fallibilist” theory (Cohen, 1988). Again, considering a series of paradoxes developed by Zeno and considering the profound legacy of ancient paradoxes in general during the four ages (Huggett, 2013;

¹ Excerpts from the first Ukrainian translation of Plato’s Alcibiades-1 and Meno as well as of Proclus’ Commentary to Alcibiades-1, translated from ancient Greek into Ukrainian by Pavlo Sodomora.

Kevin, 2003), the concept of true knowledge becomes even more elusive. In fact, knowledge is a way of arriving at the truth, and this is why the analysis of the concept of knowledge is closely related to the question of what exactly the arrival at the truth consists in. Again, as it has been shown in the recent research (Sodomora & Yerchenko, 2021), the notion of reality can be quite elusive as well due to the imperfection of our senses – the claim initiated by Parmenides and developed by Plato's theory of forms, ancient skeptics, as well as by Descartes' method of doubt (Deely, 2001: 518). Aenesidemus, being a member of Plato's Academy, developed ten tropes of skepticism that are based on a form of relativity, i.e., different impressions the same thing can have.

As a rule, the departing point for scholars to start investigating the concept of knowledge is so-called "justified true belief" (JTB), which Plato actually initiates in his other dialogue Meno. The majority of modern theories differentiate between knowledge and belief (Unger, 1968), and this is what Plato discusses in Meno (97a-c):

Сократ

Але наше припущення, що хтось не може правильно нас провадити, не будучи освіченим, не видається вірним.

Менон

Що ти маєш на увазі, говорячи "правильно"?

Сократ

Я скажу тобі. Знаючи дорогу до Лариси чи до будь-якого іншого місця, прямуючи туди й ведучи за собою інших, чи не вестимеш добре й правильно?

Менон

Очевидно. [97b]

Сократ

А той, хто має правильну думку про дорогу, хоча й ніколи не був там й не пізнав дороги, чи може він правильно вести?

Менон

Очевидно, зможе.

Сократ

Отже, той, хто має лише правильну думку про те, про що хтось інший має знання, не буде гіршим поводитим, оскільки він думає правильно, хоча й не освічений, як той, хто має знання.

Менон

Справді, так.

Сократ

Тому правильна думка є таким же добрим поводитим у справі, як знання. Саме це ми й залишили осторонь, розважаючи про сутність чесноти. [97c] Адже ствердили, що знання - єдиний провідник по правильному шляху: натомість, думка також може бути правильною для цього.

Менон

Так видається.

Сократ

Отже, правильна думка не є чимось гіршим, аніж знання.

On the other hand, examples of JTB sometimes cannot be called knowledge in a proper sense either. This case has been discussed widely under the aforementioned “Gettier’s paradox” since it was introduced. The author (Gettier, 1963) represents that true belief sometimes is disconnected from the real fact, on the example of true belief being inferred from the false belief which has been taken as a true one. Thus, he concludes that such belief cannot be taken as knowledge, and the arrival at a correct answer can be referred to as coincidence only. However, the truth cannot be known, and still, it does not cease to be the truth, as it is more metaphysical than an epistemological notion. This settles the first question of whether the truth is knowable or not and if it is needed to arrive at the proper answer, as it can be seen in the example of the authenticity of the dialogue.

It should be mentioned that Plato distinguishes between two things: something which belongs to us, and something that we are, as it is discussed in Alcibiades-1 (Plato, 1921: 128 c-d):

Сократ

Тож гімнастикою турбуємося про ноги, а швацтвом - про те, що належить ногам?

Алкивіад

Очевидно, так.

Сократ

А також, гімнастикою - про руки, а золотарством - про те, що належить рукам?

Алкивіад

Так.

Сократ

Гімнастикою - про тіло, а прядінням - про [128δ] все інше, що належить тілові?

Алкивіад

Все вірно.

Сократ

Тобто для того, щоб турбуватися про саму річ і про те, що належить речі, ми використовуємо різні мистецтва.

Алкивіад

Так видається.

Сократ

Тобто, коли турбуєшся про те, що належить самому собі, не турбуєшся про себе.

Алкивіад

Та ні.

This settles the second question of whether the knowledge of material part of our body, i.e., brain, can be referred to the knowledge of ourselves or not, if a human being is a soul and not a body, according to Plato’s words in Alcibiades-1 (130 c):

Сократ

Тому, якщо людина не є ані тілом, ані поєднанням обох, то залишається, гадаю, що людина є або взагалі нічим, або, якщо є чимось, то не є нічим іншим, як душею.

Алкивіад

Це й справді так.

Apparently, Proclus confirms that the soul for Plato is more important than the body (Proclus, 1954: fr. 45):

... видається, що потрібно думати про Алкивіада як про подвійного: як про просту душу і як про душу, яка користується тілом. Адже ці дві [речі] не є одним і тим же: так само, як стерновий і людина сама собою, ані як візничий і підстава. І загалом, непричетний є іншим, аніж причетний; те, що є само собою є іншим, аніж те, що видається іншому; а неперевершений відрізняється від того, який отримав своє становище у поєднанні з іншим. Тож оскільки Алкивіад сприймається двояко, тобто як душа і як душа, яка користується тілом, то, оскільки він є душею, Сократ зберігає аналогію ума щодо нього, а оскільки він є душею, яка користується тілом, то [зберігає аналогію] доброго духа щодо нього. Адже хтось один і той сам є духом щодо людини, а умом - щодо душі.

This is why the knowledge of our body is the knowledge of something which belongs to us, which is, evidently, distinct from the knowledge of ourselves. So, if we believe that we know ourselves, it can still be a false belief. And vice versa, belief is not necessary for true knowledge. Consider the case when a Malaysian plane was downed in 2014, my wife, upon hearing the news, said: "I do not believe that; it is fake." One more and even better example of a true answer with no belief is when I was asked how much is seven by six. Without knowing the answer (as well as I am not good at math), I just guessed and accidentally answered correctly, without believing it: my answer can hardly be called knowledge regardless of the fact that it was true. This is why knowledge requires belief, according to the commonly applied analysis of knowledge as justified true belief. This can also be inferred from passage *Alcibiades-I* 106c-e:

Сократ

Тож ось. Ти наміряєшся, як я говорю, у швидкому часі вийти як дорадник до афінян. А якщо б, щойно ти наміришся виходити на катедру, я перепинив би тебе і запитав: "Алкивіаде, а про що наміряються афіняни радитися, якщо ти маєш їм дораджувати? Чи про щось таке, у чому ти краще розумієшся, ніж вони?" Що ти відповіш? [106d]

Алкивіад

Мабуть, відповім, що про таке, у чому я краще розуміюся, аніж вони.

Сократ

Ти є добрим порадником про те, що справді знаєш.

Алкивіад

Чому ж ні?

Сократ

А ти все це знаєш лише тому, що навчився від інших, чи тому, що сам віднайшов?

Алкивіад

Що ж може бути інше?

Сократ

А чи можливо колись щось вивчити або щось віднайти, якщо не хотіти навчатися або віднаходити?

Алкивіад

Ні.

Сократ

То що ж? А чи хотів би ти віднаходити або вивчати те, що вважаєш, що знаєш?

Алкивіад

Ні, звичайно.

[106ε]

Proclus, providing extensive Commentary to the passage (Proclus, 1954: fr. 187-188), speaks about “gifts of gods,” which can be referred to belief:

Платон закладає два шляхи [здобування] знання - вивчення і віднаходження, і вони пасують нашим душам. Роди, вищі від нашої душі, сягають своєї досконалості не через навчання чи дошукування, бо вони завжди поєднані з своїм пізнанням, ніколи не відходять від нього, ані не бракує їм належного знання. Також, усі нижчі, які зветься нерозумними, за природою не навчаються розумними науками, ані самі не віднаходять нічого, що стосується всього сущого. Не бачать вони й істини. Але людська душа, оскільки містить у собі усі поняття (logos), попередньо містить усі знання, але від народження має перешкоду споглядати все, що містить, а тому й потребує навчання й віднаходження, щоб через навчання зрушила умоглядне пізнання самої себе, а через віднаходження віднайшла саму себе і повноту понять у самій собі. Це є дарами богів, які доброчинять для неї у її падінні й закликають її до розумового життя, яке походить як від порядку Гермеса, один з яких є тому, що цей бог є сином Маї, доньки Атланта, а інший - оскільки він є вісником Зевса. Виявляючи “волю отця”, він надає навчання душам,

188

а оскільки походить від Маї, для якої пошук є прихованим, то надає віднаходження (heuresis) своїм вихованцям. Оскільки навчання походить згори від кращих [сил] до душ, то є вищим за віднаходження; а коли воно походить від тих, що є з того ж ряду, тобто від людей, коли зрушує нашу пізнавальну силу, то є нижчим за віднаходження. Тому віднаходження є посередині, відповідно до власного поруху душі, а наше життя і наша діяльність найбільше вочевидно стосується через нього. Навчання від них обох наповнює душу: від вищого - від причин, божественніших, аніж вона сама; від нижчого - зовнішньо зрушує життєву силу поза нашою сутністю. А оскільки наше пізнання речей відбувається відповідно до вищого, то воно надається завдяки нагляданню і провідництву від богів, які висвітлюють порядок усім душам, провадячи їх до умоглядної подорожі, “запалюють вогонь”, який провадить вгору.

Це є те, що можна сказати про навчання й віднаходження.

There is one more thing that is needed for knowledge, and this is justification. Lucky guess, as it has been shown in the previous example, cannot be called knowledge. There is significant disagreement between scholars concerning what justification is, but this question

is discussed by other researchers (Ichikawa 2018), and this article is not dedicated to the topic. It can be inferred that there are different meanings of knowledge depending on what is implied by its three components, namely, true, justified, and belief. Although the concept of JTB is necessary for knowledge, as it can be seen from some researches, some still claim that sometimes it is not sufficient for knowledge (Lehrer, 1979). This is why some scholars suggest acceptance as the fourth component to define knowledge more precisely and, as a result, to solve Gettier's paradox. This is why at hearing disturbing news, e.g., on a downing Malaysian plane, the first reaction is disbelief. Still, knowledge of an event is already present in the reader. This is why it seems to us reasonable to presuppose acceptance as one of the components.

It was said in the aforementioned research that Cartesians do not experience this problem since they rely on something that is certain and proceeds step by step, thus arriving at the proper answer. Instead, it seems to be really difficult to assert in reality what is certain and what is not, and the riddle turns into a vicious circle. The example of Columbus' discovery can be mentioned in this case as well in order to prove the statement about the non-reliability of the notion of certainty, i.e., authenticity. Again, even if it is accepted that knowledge should not be based on any falsehood, this condition seems unrealistic because it might be very difficult to avoid mistakes at the very beginning. There are many examples of discoveries and inventions in different sciences, including luck or accident, e.g., X-ray discovery – no one was initially so skeptical about rays than William Roentgen himself. Upon discovery, he did not even know whether his observations were correct or not.

All this significantly complicates the definition of knowledge and proves that the concept of JTB is not sufficient to explain knowledge. The statement of "absence of any falsity" is the next one that is impossible to achieve, and acceptance is rather subjective than an objective component. This is why to avoid further mistakes, and it seems reasonable to start with Plato's works to arrive at the answer of what knowledge is. Unfortunately, Plato never provides us with clear and indisputable answers in his dialogues. Neither we possess true knowledge of the authenticity of the dialogue. This is why Proclus' Commentary is considered here.

The question of the authenticity of the dialogue versus knowledge

There are not many things in this world of which we do possess any sufficient knowledge. For example, Egyptian pyramids and how they were built are still a mystery for us. The rapid development of plants on the Earth was called an "abominable mystery" by Charles Darwin (Cohen, 2010). This questions his theory of evolution, which aimed to explain how humankind came to be. Continuing the riddle, the so-called "missing link" between humans and other primates is still not found.

Similarly, Plato's *Alcibiades-1* is of disputed authorship. This is why the problem of "lost knowledge" arises in terms of some of the aforementioned facts – it is apparent that pyramids were built at some point in time, but no one knows how. This riddle does not seem to be restricted to ancient times only. Ukrainian folk songs, for example, lack real authorship, although they were compiled by someone (or by a group of authors) at some point in time. What can be said about our times, the initial knowledge in the field of computer sciences is almost never taught at computer schools due to the fact that there would be too much stuff to learn, and because of this, so-called "frames" are being used instead? This poses a risk that this kind of knowledge can be lost at some point in time as well.

Thomas Sebeok, a prominent American scholar, was involved by the government in how to pass the knowledge about radioactive waste storage to the upcoming generations. The specialists realized that any material in what the message was written might not endure the great length of time needed to protect upcoming generations from harmful nuclear waste products. In this case, “lost knowledge” would possess a more disastrous effect comparing to the construction of pyramids. Given this, Sebeok suggested that the only possible solution was the formation of a so-called “atomic priesthood,” which would be entrusted with maintaining and passing on the knowledge of dangers and their whereabouts. This “priesthood” would be entrusted with keeping knowledge alive and developing it into a kind of mythical taboo forbidding people to settle in proximity with the nuclear sites.

As it can be seen in this example, the only initiated priesthood of experts would possess the scientific knowledge, while those outside it would be kept away by the rituals and legends. Of course, several drawbacks are possible in such cases, e.g., using the knowledge to control those who are scientifically ignorant, etc. But this does not belong to the scope of the article. The fact that the knowledge should be maintained in order to remain known is evident by this example. In the light of this fact, the problem of authenticity of some of Plato’s dialogues acquires its validity, and there are several approaches to this question.

First of all, the problem of scientific exclusiveness is brought about through a claim of dubious authenticity. While Alcibiades-2 is considered non-authentic by the majority of scholars (Shorey, 1933), Alcibiades-1 deserved better treatment instead. There are basically two approaches to the importance and meaning of the latter dialogue. Traditionally, the approach of Neoplatonists considers Alcibiades-1 as the best introduction to the teaching of Plato in general. This can be seen on the basis of Proclus’ Commentary to the dialogue (Proclus, 1954: fr. 1):

Можна сказати, що найважливішим і найпевнішим началом діалогів Платона, як і майже усього філософського осмислення, є розпізнавання нашої сутності. Якщо ця гіпотеза правильна, то за будь-яких обставин ми зможемо докладніше досягнути як добро, яке притаманне нам, так і зло, яке протистоїть йому. Для усього сущого природно відрізнятись щодо способу існування, тому й досконалість у кожного є різною, відповідно до ступеневості сутності.

On the other hand, another approach launched by Friedrich Schleiermacher questions the authenticity of the dialogue (Schleiermacher, 1863) and does not consider it important in terms of the absence of entirely platonic passages. This article is not aimed at discussing the issue, as well as it is discussed in works of other scholars (Denyer, 2010; Olympiodorus, 2016). Instead, it is suggested to have a closer look at Proclus’ Commentary to Alcibiades-1.

Thus, Proclus presents to us this dialogue as the beginning of all Plato’s philosophy and knowledge of ourselves. Such approach of early Neoplatonists caused appearance of several commentaries to the dialogue, and Iamblichus asserts that Alcibiades-1 comprises whole Plato’s philosophy (Proclus, 1954: fr. 11):

Тому в цьому діалозі може міститися єдиний, загальний і повний нарис усієї філософії, який відкривається через наше перше звернення до самих себе. Як мені видається, саме тому божественний Ямвліх подає його як перший із десяти діалогів, у яких, як він вважає, міститься уся філософія Платона. Увесь подальший розвиток [цих діалогів] закладено у цьому зерні.

Plato's *Alcibiades-1* features four commentaries: that of Iamblichus, Damascenes, Olympiodorus, and Proclus. The Commentary of Iamblichus and Damascenes is lost and known only from references, while that of Olympiodorus is preserved only in notes for his lectures (Westerink, 1956). Proclus' Commentary is partially lost. This is why it does not cover the whole dialogue. About two hundred pages of this work have survived and were translated into English (O'Neill, 1971).

Proclus was greatly profound in his writings, and he was concerned with harmonizing his Neoplatonism with what he regarded as divine revelation, i.e., the Chaldean Oracles and the teaching of the Orphics (Proclus, 1954: fr. 245):

Починаючи з самого низу, потрібно уникати великої кількості людей, які “збігаються у стадо”, як говорить оракул, не потрібно поділяти їх життя й думки.

According to Thomas Tailor, Proclus was writing about 700 lines a day, as his disciples assert (Helming & Steel, 2015). As a result, Proclus' Commentary is important for us in terms of epistemology which is represented in his system as a combination of Platonic and Aristotelian approaches (Westerink, 2011). Proclus studied Aristotelian logic in Alexandria under Syrianus. His curriculum included Aristotle's *Categories*, *Peri Hermeneias*, and *Prior Analytics*. Later all this knowledge was applied to the investigation of reality (Proclus, 2007: 24-25). All these questions the fact that Proclus, being a great scholar and researcher, would be interested in the dialogue of suspicious authorship.

Again, we have arrived at the question of the definition of knowledge. Presumably, it can be termed as a reliable and infallible fact that Proclus consider that Plato wrote *Alcibiades-1*. Plato's *Alcibiades-2* is not taken into consideration as authentic here due to its specific style (but this is beyond the scope of the article). Suppose that fictitious dialogue *Alcibiades-1* is so perfectly compiled that it could not be distinguished from the authentic one by such an expert scholar. Since this belief is based on certain inferences, and compared to the opposite case with *Alcibiades-2*, some scholars will agree that supposition on authenticity is justified. Arguably, this supposition is justified by experience and examination, and it is not inferred from falsehood, as it can be inferred from Proclus' Commentary.

It can be clearly seen from the analysis of *Alcibiades-1* that the dialogue comprises references to other Plato's dialogues, and Proclus emphasizes important places by providing quotations from other dialogues, e.g., Plato's *Symposium*, on so-called “twofold ignorance” (Proclus, 1954: fr. 189)

Адже ані ті, які знають, не дошуковуються істини, бо вони вже сягнули межі пізнання своїм навчанням, ані ті, які охоплені подвійним незнанням: “адже подвійне незнання не є ані похвальним, ані достойним, ані розумним, та все ж вважається, що є достатнім”, як говорить Діотима

In the given example of suspicious authorship, it is assumed that Plato only arguably wrote the dialogue. This is why such kind of knowledge is deprived of “twofold ignorance,” as well as the authorship is dubious. This is why such kind of knowledge is of higher validity than twofold ignorance. Still, the aforementioned supposition can be counted true as a matter of luck only, i.e., incompatible with knowledge. On the other hand, according to the several previously mentioned examples of scientists' discoveries made by luck merely, there are no reasons for us to assume that Plato did not write the dialogue.

Knowledge versus Meno problem

Here we arrived at another problem linked to true knowledge and the problem of learning. Plato's Meno poses a set of other questions in terms of where the knowledge can be obtained from. According to Meno, the soul already knows everything, even itself, but it requires proper questions to arrive at the correct answer. This is called the "Socratic method," and it has found various applications nowadays, including modern psychotherapy. Proclus in his Commentary mentions several inferences obtained by Plato in Meno, which again proves that he was perfectly conversant with Plato's philosophy (Proclus, 1954: fr. 280-281):

А також, якщо правильно сприймати, то цей аргумент показує, що навчання є пригадуванням. Великим доказом цього є те, що усі [відповідачі] говорять усе самі, а це переконання стверджує, що душі самі виставляють перед собою вроджені поняття, але потребують лише, щоб щось їх спонукало; не є вони чистими дошками, які потребують зовнішніх вражень, а є [дошками], на яких завжди щось записано, і все воно записано у них; однак, не всі [душі] можуть пізнати те, що у них записано, та й навіть те, що там взагалі щось записано, бо їх очі затьмарені забуттям через породження і переживаннями, які накладаються на них через це. Тому єдине, що потрібно, це усунення перешкод, але немає [потреби] зовнішнього чи епізодичного знання: вони мають у собі двері істини, які замкнені земними і матеріальними формами. Якщо хтось бажає докладно вияснити, то душі зрушуються чимось іншим, але визначені самі до себе завдяки пізнавальним відповідям, вказуючи ними істини Платонового [твердження], що душа знає усе, навіть саму себе, і потребує лише зовнішнього задіяння пізнавальними відповідями.

From his successful employment of the method, Plato draws some remarkable conclusions. By arriving at any truth, the soul proves himself immortal and shows that it possessed all the knowledge. Consequently, learning is but recollecting what was formerly known. The theory and the method are illustrated in a passage from Meno, 81e-82e:

Менон

Гаразд, Сократе. Але що ти маєш на увазі, стверджуючи, що ми не навчаємося, і що навчання називаємо пригадуванням? Чи можеш пояснити мені, що це означає?

Сократ

Я щойно говорив, Меноне, що ти - хитрун, [82a] бо питаєш, чи я можу тебе навчити: а я стверджую, що це не навчання, а пригадування. Видається, що ти намагаєшся вказати на суперечності у моїх висловлюваннях.

Менон

Присягаюся Зевсом, Сократе, я сказав так не навмисне, а за звичкою. Але, якщо можеш довести те, що ти стверджуєш, то покажи мені.

Сократ

Це зовсім нелегко, але я сам хочу зробити це заради тебе. Назви мені когось одного із багатьох твоїх [82b] супутників, кого бажаєш, який міг би слугувати для досліді.

Менон

Гаразд. Ось він. Хай-но підійде сюди.

Сократ

Чи він грек? Чи говорить грецькою?

Менон

Звичайно, народився він у моєму домі.

Сократ

Отож дивись уважно, що, на твою думку, відбуватиметься: чи він буде пригадувати, чи вчитися від мене.

Менон

Дивитимусь.

Сократ

Скажи-но мені, хлопчино, чи знаєш ти, що ця фігура є квадратом? (Рис. 1)

Хлопчик-раб

Звичайно.

Сократ

Чи знаєш ти, що [82c] квадрат має чотири сторони рівні?

Хлопчик-раб

Знаю.

Сократ

А що ці лінії, проведені через середину, також є рівні? (Рис. 2)

Хлопчик-раб

Так, знаю.

Сократ

А що така фігура може бути більшою чи меншою?

Хлопчик-раб

Знаю.

Сократ

А якщо одна сторона мала б дві стопи, а інша - дві, скільки стіп мала б уся фігура? Або ось так: якщо одна сторона мала б дві стопи, а інша - лише одну, то чи не мала б уся фігура дві стопи разом?

Хлопчик-раб

Так. [82d]

Сократ

Але, оскільки обидві сторони мають дві стопи, то вся фігура матиме двічі по дві стопи?

Хлопчик-раб

Саме так.

Сократ

Тоді квадрат матиме двічі по дві стопи?

Хлопчик-раб

Так.

Сократ

А скільки буде двічі по дві стопи? Полічи й скажи мені.

Хлопчик-раб

Чотири, Сократе.

Сократ

А чи може бути інша фігура, удвічі більша, але подібна до цієї, що мала б усі сторони рівні?

Хлопчик-раб

Так.

Сократ

Скільки б мала вона стіп?

Хлопчик-раб

Вісім.

Сократ

А тепер спробуй відповісти мені, якою буде довжина [82e] кожної сторони цієї фігури. Ця має дві стопи, чи не була б сторона тієї іншої фігури удвічі довшою?

Хлопчик-раб

Очевидно, Сократе, була б удвічі довшою.

Сократ

Чи ти бачиш, Меноне, що я не навчаю хлопчину нічому, а лише запитую всіляке. І тепер він вважає, що знає необхідну довжину сторони для фігури у вісім стіп. Чи тобі так не видається?

Менон

Справді.

Сократ

А чи він знав про це?

Менон

Ні, не знав.

Again, another difficulty poses the so-called “value problem” settled by Plato in *Meno*. At the first glimpse, knowledge seems to be more valid than true belief, but Socrates questions this supposition in *Meno*, 97a-c (Plato, 1921):

Менон

Що ти маєш на увазі, говорячи “правильно”?

Сократ

Я скажу тобі. Знаючи дорогу до Лариси чи до будь-якого іншого місця, прямуючи туди й ведучи за собою інших, чи не вестимеш добре й правильно?

Менон

Очевидно. [97b]

Сократ

А той, хто має правильну думку про дорогу, хоча й ніколи не був там й не пізнав дороги, чи може він правильно вести?

Менон

Очевидно, зможе.

Сократ

Отже, той, хто має лише правильну думку про те, про що хтось інший має знання, не буде гіршим поводитирем, оскільки він думає правильно, хоча й не освічений, як той, хто має знання.

Менон

Справді, так.

Сократ

Тому правильна думка є таким же добрим поводитирем у справі, як знання. Саме це ми й залишили осторонь, розважаючи про сутність чесноти. [97c] Адже ствердили, що знання - єдиний провідник по правильному шляху: натомість, думка також може бути правильною для цього.

Менон

Так видається.

Сократ

Отже, правильна думка не є чимось гіршим, аніж знання.

He claims that we can get to Larissa regardless of the fact that we possess either knowledge or true belief (Pritchard et al., 2018). On the other hand, Plato affirms that knowledge should be tied to the truth, similarly to statues of Daedalus. This distinguishes knowledge from belief, and if someone possesses the knowledge, he will less likely get lost. Still, the result will be the same, as in the example of the authenticity of the dialogue.

The problem of value can be developed further, to the so-called “secondary value problem,” but this is beyond the scope of the article. Again, Meno poses another problem, which is called a paradox, and states that if someone knows what he is looking for, the inquiry is unnecessary, but if someone does not know what he is looking for, the inquiry is impossible. Through the text, it does not seem that Plato is aimed at resolving this paradox quickly: it looks like he offers his theory of recollection as a solution to the question (Benson, 2015). Again the question of the authenticity of the dialogue makes his comeback: since no one is available to tell the truth about the issue, the theory of recollection provides us with the possibility of successful learning.

As a result of all the aforementioned theories, some scholars are skeptical concerning possible solutions to the aforementioned problems and argue that it is impossible to solve the problem of why knowledge is more valuable than, for example, true belief, which falls short of knowledge (Kvanvig, 2003). In fact, the author affirms that JTB, despite falling short of knowledge, still possesses similar value to knowledge. This view can be supported by various examples mentioned previously. The author opines that epistemology should skip the problem of knowledge at all and concentrate on understanding instead.

This view is reasonable due to the fact that someone might possess the knowledge while lacking proper understanding, and, vice versa, one can possess understanding without sufficient knowledge. Thus, not aiming at discussing these difficulties, as well they are widely discussed elsewhere (Kvanvig, 2003; Hennig & Schweikard, 2013; Hu, 2017; Pritchard et al., 2018), it would be sufficient for us to conclude that Proclus if it can be said in this manner, did not possess sufficient knowledge on the authenticity of the dialogue: instead, he definitely possessed a proper understanding of Plato's philosophy. Probably, the same route of reasoning was following John Deely while titling his book "Four Ages of Understanding" (Deely, 2001), as well as the word "knowledge," apparently, would not be sufficient for this case.

Conclusions

As a result, it seems that there is no justified reason for debates on the authenticity of Plato's *Alcibiades-1*. Proclus did not possess sufficient knowledge on the authenticity of the dialogue: instead, he possessed an understanding of Plato's philosophy, which is sufficient. In order to clarify the definition of knowledge and to make it compatible with what Plato means by it in *Alcibiades-1*, it seems that Plato's *Meno* provides some ground for the hypothesis. The true knowledge is within us, as the answers of a slave boy exemplify it. Consequently, let it be assumed at the end of the research that the question of authenticity should be omitted due to its lesser importance comparatively to the great legacy of the dialogue and due to its profound impact on the wide range of ancient as well as modern thinkers, as Proclus expressly pronounce it in the Commentary (Proclus, 1954: fr. 29):

Тож наскільки кожен посідає здатність сприймати, настільки його Сократ і вдосконалює, настільки й возносить його до божественного.

As a result, as it can be observed from experience, "twofold ignorance" is being mingled with true knowledge in such a way that it is difficult to distinguish between the former and the latter. However, despite the fact of mingling, it does not prevent us from arriving at correct answers, as it has been shown. Proclus' Commentary serves as an example of such arrival since, due to the dubious authorship of the dialogue, Proclus explains the text in accordance with Plato's philosophy. This fact can be taken as additional proof of the fact that *Alcibiades-1* is of Plato's authorship. This is why the text of Proclus has been taken into account here in order to support the authenticity of the dialogue.

The question of knowledge remains open for all modern fields of science. In contemporary epistemology, the question of technological knowledge becomes more and more vital. While the "initial knowledge" little by little goes into oblivion, as it has been stated, the theory of the so-called "extended mind," which presupposes usage of gadgets in order to prevent forgetting starts its development (Engel, 2016). However, the internet provides us with the type of knowledge slightly different from what was discussed in the article. Although next to everybody on the planet has access to the internet. Still, it is not easy to learn from the internet due to the difference between information and knowledge, but this theme is developed in more detail elsewhere (Fatkhutdinov & Bazaluk, 2017). It is well known that learning presupposes not the only transmission of information, content, or data. Still, obligatory involves explanation why this type of information corresponds to the given task or study.

Here we again arrive at the basic Platonic concept of Good in terms of distinguishing between Good and bad information and knowledge in general. This distinction becomes more

and more pressing in the internet society. Consider someone knowing a top-secret, as it has been exemplified in the case with radioactive waste and response of Th. Sebeok. This is why knowledge is supposed to be accompanied by an understanding of all possible implications, whether they can be considered acceptable or not. This is why Plato's Alcibiades-1, along with Proclus' Commentary, provides us with a better understanding of our knowledge or ignorance and gives us a good chance to attain previously unattainable heights of insight into our own nature in order to obtain a clearer understanding of ourselves as well to assess our place in the Universe.

References

- Benson, Hugh (2015) *Meno's Paradox and the Theory of Recollection*. Oxford Scholarship Online. <https://doi.org/10.1093/acprof:oso/9780199324835.001.0001>
- Bogardus, Tomas (2014) Knowledge Under Threat. *Philosophy and Phenomenological Research*, 88(2), 289-313. <https://doi.org/10.1111/j.1933-1592.2011.00564>
- Bonjour, Laurence (2010) The Myth of Knowledge. *Philosophical perspectives*, 24, 57-83. <https://doi.org/10.1111/j.1520-8583.2010.00185.x>
- Cohen, James (2010) A case to which no parallel exists: The influence of Darwin's Different Forms of Flowers. *American Journal of Botany*, 97(5), 701-716. <https://doi.org/10.3732/ajb.0900395>
- Cohen, Stewart (1988) How to be a Fallibilist. *Philosophical Perspectives, Epistemology*, 2, 91-123. <https://doi.org/10.2307/2214070>
- Deely, John (2001) *Four Ages of Understanding*. Toronto, University of Toronto Press.
- Denyer, Nicholas (2010). *Plato: Alcibiades*. Cambridge University Press.
- Engel, Pascal (2016) Meno in a Digital World. *Ermeneutica, estetica, ontologia*, Volume 701. Bologna.
- Fatkhutdinov, Vasyl and Oleg Bazaluk (2017) The Importance of the Brain Neuro-Programming Technologies in National and Regional Security Strategies. *Philosophy and Cosmology*, Volume 20. <http://doi.org/10.29202/phil-cosm/20/6>
- Gettier, Edmund (1963) Is Justified True Belief Knowledge? *Analysis*, 23 (6). <http://doi.org/10.2307/3326922>
- Hakkert, Adolf (1999) *Oeuvres Completes D'Hippocrate*. Amsterdam. Available online: <https://www.perseus.tufts.edu/hopper/text?doc=Perseus:text:1999.01.0250:text=Aph>
- Helming, Christoph and Carlos Steel (2015) Proclus. *The Stanford Encyclopedia of Philosophy*. Available online: <https://plato.stanford.edu/archives/sum2015/entries/proclus/>
- Hennig, Tim and David Schweikard (2013) *Knowledge, Virtue, and Action*. Routledge.
- Hu, Xingming (2017) Why do True Beliefs Differ in Epistemic Value? *Ratio*. <http://doi.org/abs/10.1111/rati.12138>
- Huggett, Nick (2013) Zeno's Paradoxes. *The Stanford Encyclopedia of Philosophy*. Available online: <https://plato.stanford.edu/archives/win2010/entries/paradox-zeno/>
- Ichikawa, Jonathan (2018) The Analysis of Knowledge. *The Stanford Encyclopedia of Philosophy*. Available online: <https://plato.stanford.edu/archives/sum2018/entries/knowledge-analysis/>
- Kevin, Klement (2003) *Russel's paradox*. Internet Encyclopedia of Philosophy. Available online: <http://www.iep.utm.edu/par-russ/>
- Kvanvig, Jonathan (2003) *The Value of Knowledge and the Pursuit of Understanding*. Cambridge: Cambridge University Press. <http://doi.org/10.1017/CBO9780511498909>

-
- Lehrer, Keith (1979) The Gettier Problem and the Analysis of Knowledge. Justification and Knowledge. *Philosophical Studies Series in Philosophy*, Vol 17. https://doi.org/10.1007/978-94-009-9493-5_4
- Lewis, David (1996) Elusive Knowledge. *Australasian Journal of Philosophy*, 74(4), 549-567. <http://doi.org/10.1080/00048409612347521>
- Marsh, Henry (2018) *Admissions: Life as a Brain*. Thomas Dunne Books.
- O'Neill, William (1971) *Proclus: Alcibiades 1. A Translation and Commentary*. University of Southern California Press.
- Olympiodorus (2016) *On Plato First Alcibiades 10-28*. Michael Griffin: Bloomsbury Academic.
- Plato (1921) *Works in 12 vol. Vol. 12*. (H. Fowler, Trans.). Cambridge: Harvard University Press; London: William Heinemann Ltd. Available online: <http://www.perseus.tufts.edu/hopper/text?doc=plat.+crat.+383a>
- Pritchard, Duncan, John Turri, and Adam Carter (2018) The Value of Knowledge. *The Stanford Encyclopedia of Philosophy*. Available online: <https://plato.stanford.edu/cgi-bin/encyclopedia/archinfo.cgi?entry=knowledge-value>
- Proclus Diadochus (2007). *On Plato Cratylus* (Tr. by B. DuVick). London: Bloomsbury.
- Proclus Diadochus (1792) *The Philosophical and Mathematical Commentaries*. By Th. Taylor. Available online: https://play.google.com/books/reader?id=eJgfAQAAIAAJ&hl=en_GB&pg=GBS.PP29
- Proclus Diadochus (1954) *Commentary on the First Alcibiades of Plato*. Amsterdam, by L. G. Westerink, North-Holland Publishing Company.
- Starwell, Crispin (1991) Knowledge is Merely True Belief. *American Philosophical Quarterly*, 28: 157-165.
- Schleiermacher, Friedrich (1836) *Schleiermacher's Introductions to the Dialogues of Plato*. Cambridge: J. and J.J. Deighton.
- Shorey, Paul (1933) *What Plato Said*. The University of Chicago Press.
- Sodomora, Pavlo and Oleh Yerchenko (2021) Paradoxical Nature of Language in Terms of its Acquisition and Learning (Based on Plato's Cratylus). *Philosophy and Cosmology*, Volume 26, 123-131. <https://doi.org/10.29202/phil-cosm/26/10>
- Unger, Peter (1968) An Analysis of Factual Knowledge. *The Journal of Philosophy*, 65, 157-170.
- Westerink, Leendert (1956) *Olympiodorus Commentary on the First Alcibiades of Plato*. Amsterdam: North-Holland Publishing Co.
- Westerink, Leendert (2011) *Anonymous Prolegomena to Platonic Philosophy*. Platonic Texts and Translations: Westbury.
-